Уважаеми читатели,

Безкрайно съм щастлива да ви представя 9-тия брой на училищния литературен алманах на СОУ"Неофит Рилски", гр.Твърдица, който по утвърдена вече традиция издаваме всяка година в навечерието на патронния празник на нашето училище.

Въпреки, че все по-малко хора четат книги, защото мислят, че всичко има в интернет, ние учителите от СОУ"Неофит Рилски", продължаваме упорито да държим на писаното слово на свещения български език, благодарение на който народът ни е оцелял и се е съхранил през дългите векове на робство и страдания. За жалост днес високите информационни и комуникационни технологии са на път да убият българския език. В интернет пространството младите хора комуникират на латиница, без да спазват каквито и да било езикови правила и норми, не четат художествена литература и имат ограничен речников запас. С издаването на нашия литературен алманах ние се опитваме да променим всичко това, да покажем на децата магията и силата на словото, защото литературата и изкуството са тези, които възпитават, показват примери на морално поведение и утвърждават универсалните човешки ценности- свобода, щастие и любов. И мисля, че успяваме да постигнем целта си- всяка година около 50-60 автори от първи до дванадесети клас публикуват своите произведения в нашето издание. През цялата учебна година те пишат с амбиция и желание и с нетърпение очакват да видят творбите си на страниците на алманаха.

Този брой се състои от четири рубрики. В първата рубрика „Носталгия по лято, приятелство и море", можете да прочетете

преживяванията от лятото и размислите по основни човешки проблеми на учениците от шести и седми клас.

Във втората рубрика „Прочетено в ученическите тетрадки", която присъства във всеки брой на алманаха, са публикувани приказки, разкази, съчинения- разсъждения, есета и стихотворения на учениците от различни възрастови групи, които са се изявавали на страниците и на предходните алманаси и имат известен писателски опит.

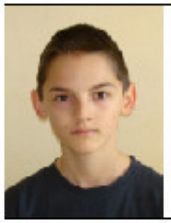
В третия и четвъртия раздел „ Вълшебен свят" и „Римуван детски свят", присъстват произведения на ученици от втори до пети клас, чиито произведения за пръв път публикуваме. Техните първи стъпки са все още плахи и неуверени, но пък много искрени и вълнуващи.

Пожелавам на всички наши млади и талантливи ученици много здраве и творчески успехи.

Сърдечно благодаря на колегите, които помагат на децата да намерят верния път към мечтите си, и които работиха всеотдайно за осъществяването на този проект:

г-жа Галина Балканска - учител по БЕЛ
г-н Христо Витанов - ръководител на компютърен кабинет
г-жа Румяна Генчева - учител по БЕЛ
г-жа Данивела Георгиева - учител по БЕЛ
г-жа Сийка Василева - учител по БЕЛ
г-жа Снежана Димитрова - учител по БЕЛ
г-жа Павлина Чучулигова - учител по ИТ.
г-н Георги Георгиев - учител по ИИ
г-жа Незабравка Жабова - учител ЧУС
г-жа Росица Иванова- учител ЧУС
г-жа Денка Конарска- учител ЧУС
г-жа Тянка Маринова – учител ЧУС
г-жа Цветана Христанова- учител ЧУС
г-жа Мариела Станева- учител ЧУС

Петранка Минчева
Директор на СОУ "Неофит Рилски"

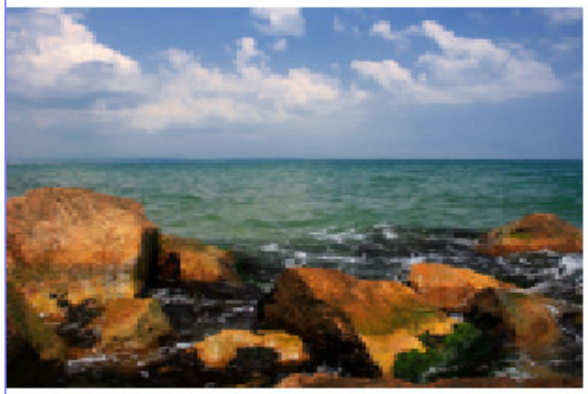

Михаел Николаев Трифонов,
Роден на 20.02.1999г. в гр. Сливен
Ученик от VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

МОЯТ ЩАСТЛИВ ЛЕТЕН СПОМЕН

(Съчинение по преживяно)

За лятото ли искате до говорим? О, та аз имам толкова много спомени от него… Това е най- прекрасният сезон - сезонът на веселието, партитата, игрите, спорта, разходките и всяко едно развлечение, за което се сетите…! Чудя се, как някои хора не го харесват?

Сега чуйте за моя най- хубав спомен от лятото на 2012 година.

Както може да се очаква, той е свързан с развлеченията, с почивките на море или в планината. През лятото на 2012година аз ходих на море с мои роднини и приятели. Почивката беше десетдневна, изпълнена с веселие и забавления. Всяка вечер ходехме на китайски ресторант, играехме електронен дартс, черпехме се с шейкове и коктейли. Градът беше много хубав, а в него имаше много туристи. И нищо чудно, та това беше Лозенец! Вечер ние отивахме на плажа и плувахме в морето (точно когато водата е най- топла и е най- приятно, защото на плажа няма хора). Беше забавно и хубаво, въпреки високите вълни! Морето, сънливо и ядосано заради това, че нарушавахме спокойствието му, ни теглеше навътре в смъртоносните си обятия. Но какво забавление е това! То не ни плашеше, защото очаквахме всеки негов коварен ход!

На следващия ден се разхождахме из града, който беше невероятно красив. Прибирахме се, обядвахме и вечерта, към 12 часа изчезвахме навън, но този път само с приятелите на батко ми. Причината за късния час беше дискотеката.

Не съм пълнолетен, но понеже имах придружител, ме пускаха. Беше страхотно да слушаме музика: „транс", „хаус" и „дъпстеп". Но и нещо много важно…имаше прекрасни момичета, без които купон нямаше да има.

Сега вече стигнах и до най- хубавото: карах джет! Беше наистина скъпо, но не забравяйте, че аз изпитах това преживяване за първи път! Заради джета се лиших от други неща, но „звярът" YAMAHA си струваше всяко лишение… Имаше специална зона в морето за каране на водни колела, сърфове, скачане с парашут и още много неща, които правят почивката необикновена.

Всеки миг от почивката ни на море превърнахме в преживяване и сигурно затова така мечтая отново да отида там и да се забавлявам както тогава… през лятото на 2012година!

Жаклин Николаева Стоянова,
Родена на 12.05.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка от VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

Моето лято

Толкоз весели игри – чак главата ме боли.
Цяло лято правихме бели.
Кат се сетя мама как ме кара да чета –
чак косата ми настръхва и сега.

„Стягай се сега!" – казваше ми тя.
А пък аз й виках: „Утре, утре! Не сега."
И така – чак до есента.

Михаела Валентинова Божева,
родена на 24.02.1999г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

СПОМЕН ОТ ЛЯТОТО
(Съчинение по преживяно)

През това лято имах много хубави моменти. И всички за мен ще са незабравими.

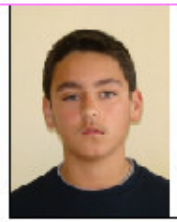
Ще разкажа за времето, когато бях на море в Бургас при моята леля. Бяхме мама, аз и брат ми. Пътувахме с влак и беше приятно. Когато пристигнахме, леля ни посрещна и поиска да ни заведе на кафе. След това отидохме в магазин.

На другия ден аз и брат ми поискахме да отидем на плаж, а и времето беше слънчево и топло. И нали имаме супер майка, тя веднага се съгласи! Облякохме банските и взехме плажните хавлии. По пътя за плажа над нас прелитаха чайки, усетихме мириса на море. Беше вълнуващо и невероятно! Стигнахме плажа и се затичахме към морето. Водата беше топла и приятна за къпане. Имаше много деца с родителите си. Там аз се запознах с едно момиче на моята възраст. Казва се Валерия. Ядохме двете сладолед и си разказвахме различни истории.

С моето семейство останахме в Бургас две седмици. Всяка вечер ние и семейството на Валерия ходехме на ресторант и се забавлявахме. Всичко беше толкова хубаво, че ми се искаше никога да не свършва.

Ето че дойде и денят на раздяла. Семейството на Валерия реши да си тръгне. Преди да тръгнат, се сбогувахме и си обещахме другото лято пак да се видим. Когато приятелите ни си заминаха, отидохме на кафе. След няколко дни решихме и ние да си тръгваме, защото трябваше да се подготвяме за училище.

Сбогувахме се с леля и обещахме, че другото лято отново ще гостуваме в този прекрасен морски град. Тя ни изпрати с влака за Твърдица. Когато пристигнахме, побързах да разкажа на приятелите си за това невероятно лятно преживяване.

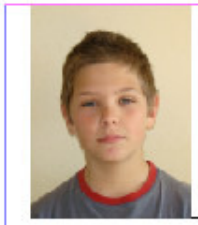
Йордан Станимиров Йорданов,
Роден на 01.10.1999г. в гр. Сливен.
Ученик от VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЕДИН ЩАСТЛИВ ЛЕТЕН ДЕН
(Съчинение по преживяно)

През един летен ден аз и моето семейство заминахме за Испания. След като пристигнахме трябваше да се настаним, защото беше вечер. На сутринта ние отидохме на плаж. Пясъкът беше горещ, а морето – топло. След като постояхме няколко часа в морето, решихме да отидем до мястото, наречено „Саграда фамилия". Това е един огромен строеж, който се строи вечно.

Хората там не позволяваха на никого да влиза в строежа и затова ние направихме снимки отвън. Имаше доста време и мама реши да ни заведе в един град наречен Каталуния. Там имаше стотици хора, които бяха облечени като статуи и затова ги наричаха „живи статуи". Остана още малко време и отидохме на стадиона, който се казва „Ноу Камп". Успяхме да влезем, да разгледаме всичко и въпреки че не бях на истински мач, пак ми хареса. След този тежък и изтощителен ден ние се прибрахме. Винаги ще помня този ден, защото за пръв път бях извън България. Въпреки че в Испания е по-красиво, в България ми е най-хубаво, защото тя е моята родина и тук са всички мои роднини, семейство и приятели.

Пламен Красимиров Балиев,
Роден на 24.04.1999г. в гр. Сливен.
Ученик от VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

МОЯТ ЩАСТЛИВ ЛЕТЕН СПОМЕН
(Съчинение по преживяно)

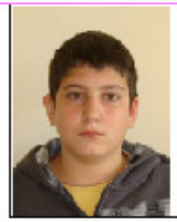
Лятото е сезонът на игрите и забавленията. Всяко лято е различно от предишното и оставя хубави и помнещи се от всички спомени.

Аз имам много спомени, но ще разкажа за един от тях: най-хубавият. Беше топъл ден в средата на август, когато родителите ми казаха, че ще ходим на море след една седмица. Тези думи не ме оставяха да спя от вълнение в дните, които оставаха. Накрая дойде денят, в който заминавахме! Събудиха ме рано, за да сложим багажа в колата и да тръгнем. Преди това аз си взех най-важните неща и ги сложих в колата. Тръгнахме.

Пътят беше наистина дълъг, но природата беше красива. Точно когато ми стана скучно, го усетих… мириса на солена вода, мирис на море! Бях много развълнуван и когато слязохме, се настанихме в квартирата. Родителите ми си поговориха с хазяйката и ми казаха да си обличам банския, защото тръгваме на плаж. Ура! На плаж!

Пристигнахме на плажа и родителите ми постлаха хавлиите, забиха чадъра в пясъка, а аз влязох във водата. Плувах, гмурках се, радвах се и се наслаждавах. Когато излязох от водата, легнах на хавлията и оставих слънцето да ме изсуши. Заспах.

След този първи ден последваха още много щастливи мигове, разходки и настроение. Това е за мен лятото – море, веселие, игри и безгрижие. Толкова е хубаво и безгрижно лятото, толкова е усмихнато и топло…като прегръдка, като слънчева целувка, като топла приятелска ръка, подадена към нас, за да ни успокоява и крепи!

Людмил Вихеров Абас,
Роден на 04.09.2000г. в гр. София.
Ученик от VIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

МОРЕ
(Съчинение по преживяно)

В една топла лятна нощ аз и мама се качихме на влака за Варна. Вече се зазоряваше, когато пристигнахме. На гарата ни чакаше една приятелка на мама. Щом се видяха, двете веднага започнаха да си говорят за студентските години – колко много са се забавлявали и са учили. Докато ги слушах, реших, че ще уча много, за да стана студент. Нали е толкова хубаво?!

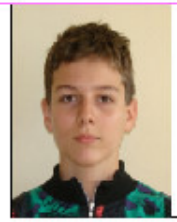
На другия ден с мама отидохме на плажа. Той беше изпъстрен с много шарени чадъри, които приличаха на гъбки. Между тях се препичаха на слънцето, тичаха и се разхождаха много хора. Имаше игрище за волейбол, на което вече играеха момчета и момичета.

Избрахме чадър. Разпънахме хавлиите, сложих си банския. Затичах се към морето. Като влязох, започнах да се гмуркам и да вадя миди. Имаше най-различни: големи, малки, бели, сиви, кафяви и черни. Извадих и едно рапанче, от което, като го доближиш до ухото, се чува прекрасна песен – сякаш пеят русалките, за които съм чел в приказките. Звукът от удрящите се о брега вълни беше музикалният съпровод.

По едно време се появиха малки вълни. Аз извиках мама да влезе в морето. Тя дойде и започнахме да скачаме, когато дойдеше вълна. Мама беше с очилата си и една вълна й ги взе. Тя не се ядоса, а каза, че сигурно е много черногледа и морето й казва да не бъде толкова сериозна. После се засмя. Мама ми заприлича на малко момиченце – беше много усмихната и щастлива.

Вгледах се в хората около нас. Морският вятър беше отнесъл от лицата им всяка грижа, тревога и лоша мисъл. Морето им беше дало от своето безгрижие, волност, лъчезарност и игривост.

Минаха няколко дни. Трябваше да си тръгваме. Беше ми много тъжно. Сбогувах се с морето. То сякаш ми нашепваше нежни думи и си уговаряше среща с мен за другото лято.

Мартин Руменов Баладжиев,
Роден на 03.04.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ЛЯТОТО Е И ВРЕМЕ ЗА СРЕЩИ С ИСТОРИЯТА
(Съчинение по преживяно)

В един изключително горещ летен ден на 2012 г., когато нашите плувци се бореха за медал от Олимпийските игри в Лондон, родителите ми съобщиха, че ще ходим на екскурзия до връх Шипка и черквата в едноименния град. Това много ме зарадва, защото отново щях да преживея един вълнуващ миг от славната ни история.

Срещата ни с историята започна в гр. Шипка с посещение на Руската църква. Величествената красота на златните кубета и интересната им архитектура ме накараха да забавя ход в знак на преклонение. Припомних си всичко учено по история. Оживяха битките от Руско-турската война. Историята, героизмът и мъжеството ме пренесоха в едно друго време. В тишината на криптата мълвях своята благодарност към братята освободители и величавите български опълченци.

В размисъл мина пътят до връх Шипка. Стълбите към храм паметника следваха моето преклонение пред шепата опълченци, довели до пълен обрат войната и отворили пътя на победата. Разгледахме всичко на върха. Но изненадите не свършваха с това. От терасата на най-високата част на монумента видях като на длан прекрасната Розова долина. Бях стъпил на едно гордо и величествено място, но в краката ми се разстилаше българската земя, обработвана от трудолюбивите български ръце. Величие и красота – това бяха двете чувства, които владееха душата ми. Не исках да си тръгвам. Исках да се слея с всичко наоколо и да слушам до насита песента на вековните буки и разказите за подвига на онези влюбени до полуда в България млади хора, които не са пожалили живота си за нейната свобода.

Но приказката вървеше към своя край. Трябваше да се връщаме. Мълчаливо се сбогувах с опълченците и руските войници. За последен път погалих цевта на едно от оръдията и мълчаливо си пожелах отново да се върна тук.

По време на пътуването към дома мислех колко красива е моята България и колко много й дължим ние, младите хора, на които се пада отговорността да върнат някогашното нейно величие. А предизвикателствата са за силните.

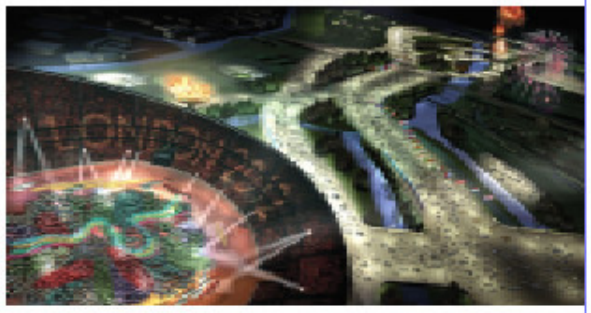
Калояна Калоянова Косева,
родена на 13.03.2001г. в гр. София.
Ученичка в VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

КОГАТО ОЛИМПИАДАТА Е ДАЛЕЧЕ ОТ ТЕБЕ....

(Съчинение по преживяно)

Лятото на 2012 година ще запомня с невероятните жеги и забавленията, които децата от нашия квартал си устройвахме.

Ваканционните дни се нижеха бавно и еднообразно. Вече си мислех, че лятната меланхолия няма да ме напусне никога. Изведнъж навсякъде около мене започнаха да говорят за Олимпиада 2012. Гледах откриването на Олимпиадата по телевизията и ми хрумна идеята и ние, децата от квартала, да си организираме олимпиада. Сестра ми Ева изрази мнението, че това хрумване не е много добро, но когато й казах какви състезания ще организираме, тя веднага се съгласи.

Първо си направихме състезание по бягане с партньор. Спечелихме аз и котенцето ми Зоро. Следващото ни състезание беше по хвърляне на фризби (вместо диск). Имаше и бой – с възглавници. Скачахме на въже, тичахме, падахме, ставахме...

Направихме си турнири по футбол, волейбол, баскетбол, кегли, канадска борба. Гласовете ни огласяха целия квартал. Някои от възрастните ни се радваха и ни поощряваха, други ни се сърдеха за шума, който вдигахме. Но какво да се прави – всеки имаше своето право. След напрегнатите „състезателни" дни вечер се прибирахме много уморени, но безкрайно доволни от нашите „олимпийски" резултати.

Разбрахме, че и далеч от олимпийската столица, можем да се почувстваме като истински състезатели.

Мелихан Валентинова Вълчева,
родена на 08.04.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЕДНО ГОРЕЩО ОЛИМПИЙСКО ЛЯТО

(Съчинение)

Един ден си стоях у нас на стъпалата и се чудех дали в Америка, или където и да било по света, има толкова скучно лято. Мама непрекъснато ми повтаряше: „Чети книги и няма да ти е скучно!" Татко пък все ми се караше, че разхвърлям стаите и правя бели.

Така – на ръба на отчаянието – един ден седнах пред телевизора и започнах да прещраквам с дистанционното. Прехвърлих много канали и вниманието ми се спря върху пряко предаване от Лондон – столицата на Олимпиада 2012. Състезанията ме заинтригуваха и неусетно минаха няколко часа.

Вечерта се почувствах доста изморена и си легнах рано. Бързо заспах и сънувах много интересен сън.

Видях се на Олимпийски игри, на сектора за овчарски скок. С вълнение чаках да дойде моят ред. Кръвта беше нахлула в главата ми и не виждах какво правят моите конкуренти. В просъница чух името си и със свито сърце тръгнах към стартовата линия. Не чувах и не виждах нищо. Засилих се и тръгнах. Първият ми опит беше успешен. Успешен беше и вторият. За съжаление на третия опит летвата падна. Чух как публиката на стадиона въздъхна разочарована. Имах още само един опит. Последният! Сякаш кръвта беше замръзнала в жилите ми. И изведнъж нещо ме върна към действителността! От трибуните до мен долетя гласът на брат ми! Милият! И той преживяваше моите тревоги и отчаяно викаше: „Давай, давай, како! Ще успееш!" И изведнъж почувствах как във вените ми нахлу неподозирана сила. Засилих се и с лекота прескочих летвата!

Трибуните ликуваха! Хората весело скачаха и се прегръщаха! Моето име и името на родината ми – България – сякаш бяха изпълнили цялата Вселена!

А мене ме чакаше стълбичката на победителите. Вееше се родният трибагреник, звуците на националния ни химн тържествено се носеха над целия стадион. Аз бях героят! На гърдите ми блестеше златният медал! Моята България имаше своя златен медалист!

Събудих се. Нямаше трибуни, нямаше медали. Оставаха само мечтите и надеждата, че красивият сън ще се превърне в реалност.

Светлана Георгиева Кунева,
родена на 12.06.1999г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

МОЯТ ЩАСТЛИВ ЛЕТЕН СПОМЕН

(Съчинение по преживяно)

През лятната ваканция беше много забавно и вълнуващо. Имаше и някои по- специални моменти, за един от които искам да разкажа сега.

С моите приятелки отидохме на пикник в гората. Денят започна както обикновено, но за из път приготвихме много храна и безалкохолни напитки.

Тръгнахме на дълго пътешествие навътре в гората. Над нас извисяваха огромните си тела високи и красиви дървета, които потрепваха с листата си, за да ни дарят с великолепната си хладина, тревата ухаеше на свежест, реката тихичко румолеше и създаваше чувство на спокойствие и отмора. Всичко беше тихо, красиво, уютно и незабравимо. Намерихме една полянка, пълна с цветя, и се настанихме. Започнахме да закусваме, когато от едно дърво чухме необичаен шум. Огледахме се и видяхме катеричка, чиято опашка смешно се подаваше от хралупата на едно старо дърво.

След като се нахранихме, играхме на волейбол, федербал, брахме цветя, ловяхме пеперуди и всичко това ни създаде страхотна емоция, заради ни с невероятна енергия.

Незнайно кога и незнайно как в небето над нас се настани тъмен облак. Заваля дъжд, а ние се приютихме под клоните на едно дърво. Изчакахме дъжда да превали, а когато след това се прибрахме вкъщи, бяхме щастливи, изпълнени с емоции и настроение.

Илиян Станимиров Станев,
Роден на 10.06.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

Лято

Лятото беше горещо,
досега не съм виждал
такова нещо.
Четирдесет градуса на сянка –
цял ден ме хвърлят в дрямка.

На слънце пък не се издържа –
мога в тигана яйца да изпържа.

Някога пък мама ме кара да чета,
а на мене от мързел ми иде да умра.
После пък направо ме шашка,
като ми напомня, че имам
да пиша лятна домашна.

Един ден отивам на стадиона,
но там вода не пия,
защото с някой ще се сбия.

Вечерта влизам във фейсбука –
там пък е голяма скука.
Тука спирам с мойта мисъл,
защото няма никакъв смисъл.

Ралица Стоянова Кръстева,
родена на 15.07.1999г. в гр. Стара Загора.
Ученичка в VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

ПРИЯТЕЛСТВОТО
(Есе)

Що е приятелство? Съществува ли? Кога е истинско и кога е въпрос на интереси?

Това са въпросите, които хората си задават от древността до днес.

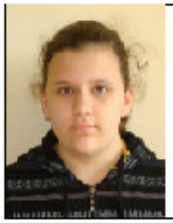

Според мен приятелството е едно от най- ценните неща на този свят. Какво е човек без своите приятели? Приятел не наричай този, който е с теб в моменти на победи и щастие, а този, който ще те съпътства в добро и зло. Не всеки човек можем да наречем свой приятел. Да наречеш някого приятел, е голяма отговорност.

Приятелството идва при нас неочаквано. То е едно от най-хубавите неща, които могат да ни се случат. Да имаш приятел, означава да има човек, който ще ти помогне по всяко време на деня и на нощта, за да се справиш с изпитанията, застанали на пътя ти, обсебили съзнанието ти, впримчили чувствата ти в желязната си хватка. Много важно в едно приятелство е доверието. Когато го изгубим, нищо не е същото, макар и хиляди пъти да се извиняваме, да съжаляваме. Съмнението винаги остава, винаги гризе съзнанието и винаги наранява. Приятелството ни прави по- уверени, по-щастливи, по-убедени, че има кой да сподели нашите чувства.

Има и хора, които умело се крият зад маската на доброжелатели и приятели. Те търсят ползата от всяко общуване, от всеки контакт с другите

и са склонни на предателства. Често такива хора превръщат най- хубавите чувства в омраза, беда или подлост. Заради такива хора, думата приятелство е загубила днес истинското си значение по- често се свързва с предателствата, отколкото с искреността.

Пламена Генчева Трофчева,
родена на 16.04.1999г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ПРИЯТЕЛИТЕ
(Есе)

Какво е приятелството? Чувство, емоция или предмет? Какво са приятелите? Отговорът на тези въпроси е различен за всеки.

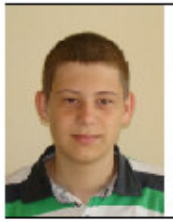
Според мен човек не може да живее без приятели. Приятелите си помагат в трудни моменти, пазят се да не паднат. Приятелите се разбират идеално. Те винаги са готови да помогнат. Приятелите си вярват и разчитат един на друг.

През целия си живот срещаме много хора, но само една малка част от тях ще са истинските ни приятели. Някои мои познати се правят на приятели само когато искат нещо (да препишат на тест или домашното).

Има доста хора, които се правят на наши приятели докато имат полза от нас, а след като получат каквото искат, започват пак да ни обиждат. В такива моменти истинските приятели са готови да те защитят и подкрепят. Понякога дори най-добрите приятели се карат и си мислят, че никога няма да се сдобрят, но щом са истински приятели, си прощават. Истинските приятели не се страхуват да покажат грешките. Готови са да ни подкрепят в трудни моменти, да ни утешат и успокоят. Когато имаме истински най-добър приятел, не трябва да сме все заедно, а да излизаме и с други приятели.

Някой хора се опитват да си купят приятелство. Според мен тези хора се държат така, защото са били винаги използвани и вече нямат доверие на никого.

По света има много и различни хора, но за всички приятелството е скъпоценно.

Иван Недялков Горанов,
роден на 16.03.1999 г. в гр. Стара Загора.
Ученик в VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ПРИЯТЕЛСТВОТО
(Есе)

Приятелството. Това е много силно чувство, защото да знаеш, че има човек, който е готов да даде дори живота за теб, е наистина преживяване! В някои от най-трудните моменти, в които се чувстваш на ръба, само една приятелска дума или ласка може да ти даде отново сили за живот.

Приятелството в много случаи се заражда още в детските години на човека. През това време ние сме по-доверчиви и имаме много познати. Ако се случи обаче да срещнеш истински приятели, веднага го разбираш, защото с тях се чувстваш спокоен и пълноценен. Това става, когато човек вкуси от горчивия опит на живота и разбере колко важно е да разчиташ на приятелите си, защото те са единствената опора, която те държи.

В приятелството всичко трябва да е споделено, трябва да има доверие и честност. Истинското приятелство се печели трудно, но лесно се губи. И ние трябва да го пазим, защото в този жесток свят на насилие и лъжа само приятелството ще ни помогне да се справим с трудностите, пред които ни изправя животът.

В много случаи хората вземат приятелството за даденост, не разбират колко се нуждаят от приятелите си и колко много ги обичат, докато не ги загубят. Това е болка, сякаш губиш част от себе си, част от сърцето си и не пожелавам някой да я изпита.

Ето защо човек, който има истински приятели, е истински късметлия и трябва да пази това, което притежава, защото без него ще се чувства много самотен и нещастен. Ако имаш истински приятели, никога няма да си сам и нещастен дори в най-лошите си дни.

Кристиян Петков Драганов,
Роден на 10.03.1999г. в гр. Стара Загора.
Ученик от VIIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

В ЕДИН ГОРЕЩ ЛЕТЕН ДЕН
(Фантастичен разказ)

Това се случи в един горещ летен ден. Аз и няколко приятели решихме да избягаме от адската жега в града и се отправихме към една красива местност в Балкана. Бяхме заредили добре раниците, защото пътят беше доста дълъг, а и ние обичахме да си похапваме.

Вървяхме през гората и фантазирахме какво ще направим, ако срещнем сърни, разбойници, мечки или пък извънземни. Смеехме се, но по едно време малко ни достраша. Започнахме да избягваме преките пътеки през храсталаците и гъстите дървета. Търсехме по-открити места, защото въображението ни така се беше развихрило, че започнахме да чуваме разни подозрителни шумове.

След около час решихме, че ако искаме да прекараме приятно деня, трябва да престанем да си разказваме страхотии и да се успокоим. Излязохме на широк горски път. Всичко изглеждаше наред. Разговаряхме за мачовете, за наскоро приключилата учебна година, за други вълнуващи неща. Отминахме последния завой, от който градът вече не се виждаше. Оставаха ни още стотина метра и щяхме да се разположим под сянката на красивата беседка, да отворим раниците и да проверим как се отразява чистият планински въздух на апетита на туристите. Изведнъж някой забеляза, че по пътя няма следи от автомобили, а всички храсти и дървета са опръскани с кал. Това наистина ни озадачи, но помислихме, че в гората е валял кален дъжд, и продължихме да вървим. Не забелязахме как пред краката ни изневиделица зейна дълбока яма, изровена сякаш от бомба. Огледахме се уплашено. Не разбирахме нито защо всичко наоколо е кално, нито как може да се бомбардира горски път, без никой да разбере.

Аз не устоях на вродената си любопитство и погледнах към дъното на ямата. Там нещо блестеше и отразяваше слънчевите лъчи по загадъчен начин. Немислимо беше да тръгна, без да съм разбрал какво е това. Спуснах се надолу и за моя изненада на дъното на ямата открих

малко камъче. То сякаш беше цопнало отнякъде в огромна локва, която после се беше изпарила, и сега то се мъчеше да се измъкне от прегръдката на засъхналата кал. Все пак беше чудно, не бях виждал толкова дълбока локва, по-скоро бих я нарекъл кратер. Не умувах много, взех камъчето, поизбърсах го и го сложих в джоба си.

Продължихме към поляната с беседката. Остатъкът от деня мина бързо. Капнали от умора, вечерта се прибрахме вкъщи. Влязох в стаята си и заключих, защото нямах търпение да разгледам чудното камъче. То наистина беше много красиво. Взирах се в повърхността му, а там се вихреше невероятният танц на лъчите от лампата. Започнах да се унасям. Оставих моето камъче на нощното шкафче до чашата с вода и заспах непробудно.

Призори ме стресна леко почукване по стъклото на прозореца. Отворих очи и погледнах. Там стоеше едно врабче, което сякаш надничаше учудено и гледаше към камъчето. Посегнах към чашата, но в нея нямаше и капка вода. Най-странното беше, че камъчето беше станало по-голямо.

Не можех повече да се излежавам. Станах бързо и се облякох. Отидох при баща ми и му разказах набързо за камъчето. Ясно беше, веднага трябваше да отпътуваме за столицата. Там татко имаше познат, който работеше в някакъв институт за изследване на извънземни тела и технологии. Бързо се отправихме към гарата. Имаше около половин час, докато пристигне влакът. Седнахме на една пейка. Аз извадих камъчето, за да го погледам. Изведнъж небето притъмня и закапаха едри капки дъжд. Аз държах дланта си разтворена, като си мислех, че дъждът ще измие камъчето. Нищо подобно! Ръката ми оставаше суха. Всяка капка, която падаше върху нея или върху камъчето, веднага изсъхваше, а то започваше да расте. Прибрах го обратно в джоба си, защото не знаех какво може да стане, ако продължава да поглъща дъждовните капки.

Пристигнахме в столицата и веднага се отправихме към института, където предадохме камъчето за изследване. С нетърпение очаквахме обаждането, за да узнаем резултата. Оказа се, че камъчето е изградено от материя, непозната на земните учени, и способна да абсорбира неограничено количество вода, да го запазва и пренася на огромни разстояния.

Оставих камъчето, за да го проучат и да разработят подобна материя, която би била полезна за човечеството.

Не зная как щях да постъпя, ако бях срещнал в гората извънземно същество, но съм сигурен, че с камъчето постъпих правилно. А необикновената разходка в оня горещ летен ден няма да забравя никога.

Христо Тодоров Кокалов,
Роден на 16.01.1998г. в гр. Стара Загора.
Ученик от VIIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЕДНА НЕВЕРОЯТНА ГОРСКА ИСТОРИЯ

(Фантастичен разказ)

- Аз не съм сигурен дали това е вярно.
- За какво говориш?
- За пришълеца от разказа, който четохме в час.
- Ха-ха! Ти още ли не си разбрал, че писателите не са длъжни да пишат само за неща, които наистина са се случили? Това е литература, приятелю! Възприемай я условно.
- Да, но ако наистина има извънземни и те владеят такива знания, биха могли да помогнат на много неизлечимо болни хора.
- Ще помогнат ... Нали разбра, че ние сами трябва да изминем пътя на познанието? Пък и не ми се вярва да има други разумни същества във вселената. Извънземни, великани, джуджета, тролове - това са фантасмагории!

При тези думи се обърнах, защото разговорът, който чух неволно, ми напомни за моите ученически години. Наистина на съседната пейка в парка бяха седнали две петнайсетгодишни момчета. Те продължиха да спорят, но вече не толкова разпалено, защото явно забелязаха, че бяха привлекли вниманието на хората от околните пейки.

Аз станах и закрачих бавно по алеята между разцъфналите дървета. Все още мислех за двете момчета, а в главата ми нахлу спомен, който бях потискал толкова години.

Когато бях юноша, се наложи да се преместим в друг град. Случи се така, че къщата, която наехме, се намираше на километър от града. Всеки ден трябваше да минавам през гората, за да отида на училище или да се срещна с приятели.

Веднъж бях поканен на купон. Приготвих се бързо и с нетърпение тръгнах през наглед спокойната гората. Слънцето се опитваше да се скрие зад планината и се готвеше за сън. Очаквах една приятна вечер. Изведнъж дърветата започнаха да се сгъстяват, мъгла плъзна между тях, а слънцето сякаш пропадна в някаква бездна. Чувах злокобния глас

на бухала. Побиха ме тръпки. Вървях, вървях, а имах чувството, че никога няма да пристигна. Гората ставаше все по-гъста. Усещах нечие присъствие, чувах стъпки, но щом се обърнех, всичко замираше. Пътят, по който бях минал, беше изчезнал. Изведнъж нещо сякаш стегна главата ми и паднах по лице върху тревата.

Не помня колко време е минало. Съвзех се окован във вериги. Не виждах добре, но разбрах, че се намирам в някаква пещера. Дочух гласове:

- Да го убием!

- Не, да бъде изтезаван! Да го измъчваме така, както хората измъчват природата! Той е човек и трябва да плати за всичко! За изсечените гори, за замърсените води, за избитите животни ...

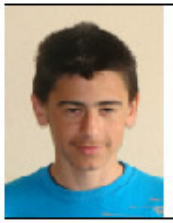
Над мене се бяха надвесили някакви дребни зелени човечета. Мислех, че сънувам, защото дори в приказките не бях чел за зелени джуджета. Опитах се да се изправя, но нещо ме удари по главата и се озовах отново на земята. Преди да припадна, съзрях злорадата усмивка на огромен трол, който протягаше ръце към гърлото ми. Личеше, че тролът е изключително глупав и трябва да очаквам всичко от него. Вече бях сигурен, че няма да изляза жив от тази пещера. Малките зелени твари отново ме заобиколиха и разгневено ме попитаха:

- Ти си човек. Какво търсиш в нашата гора? Защо вие, хората, искате да завладеете всичко, да го използвате, без да се грижите за него? Нима не ви стигат дърветата, които изсякохте? Защо посягате и на вековните девствени гори? А помниш ли как развали гнездото на врабчетата, а как счупи клончето на липата, как подритна охлюва ... Да продължаваме ли?

Аз стоях като вцепенен. Чуха се тежки стъпки и джуджетата най-после спряха да крещят. Показа се техният крал. Той измърмори нещо и даде знак да бъда освободен.

Не помня как съм се прибрал вкъщи. Събудих се призори в моето легло. Отначало мислех, че всичко е било кошмар, но под възглавницата напипах някаква сгъната хартийка. Разтворих я с трепереща ръце и прочетох: "Момче, ти носиш отговорност само за своите грешки. Умен си и зная, че няма да ги повториш. За постъпките на своите предци не можеш да отговаряш, но направи така, че когато пораснеш, хората да имат друго отношение към природата. Вярвам в тебе, затова сега си у дома."

Не посмях да споделя случката с никого, щяха да ме сметнат за луд. След като прочетох бележката, тя се превърна в прах и изчезна, но никога няма да забравя урока, който ми дадоха необикновените зелени същества.

Пламен Петров Глушков,
Роден на 21.10.1998г. в гр. Сливен.
Ученик в VII клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ЕДНА НЕВЕРОЯТНА СРЕЩА

(Фантастичен разказ)

Беше обикновен зимен ден. Прибирах се от училище и бях избрал най-дългия маршрут, защото исках да се отърся от неприятното чувство, което остава след шест часа на напрегнати изпитвания. Усмихнах се, като си спомних, че сутринта, на път към училище, ми се искаше да замина на друга планета, но да се спася от изпитванията.

Оставаха още две пресечки до моя дом. Улицата беше безлюдна, но въпреки това усещах, че някой ме наблюдава. Обърнах се, не видях никого и ускорих крачка. Помислих, че някой се шегува, и се насочих към една тясна пътечка между блоковете. Тогава го видях за пръв път: с палто до коленете, със старомодна шапка, с лачени обувки. Явно искаше да изглежда съвсем нормален, но в нашия град никой не ходеше облечен така. Очите му ме пронизаха и аз разбрах, че нещо не е наред. Обърнах се, за да се измъкна от тясното място, но там, в края на уличката стоеше същият човек с палто до коленете, старомодна шапка и лачени обувки. Двамата започнаха да се приближават към мене. Исках да извикам от ужас, но не можех да издам нито звук. Мозъкът ми работеше на бързи обороти. Обхвана ме вцепенение. Изведнъж блоковете и къщите се завъртяха стремително около мене, разкривиха се, а аз се строполих на земята.

Когато се съвзех, видях, че се намирам в моята стая, лежа на моето легло, а покрай мене се движеха спокойно някакви същества със сив металически цвят; с три очи, които можеха да виждат във всички посоки; по три пръста на ръцете, които приличаха на пипала. Същества говореха странен език. Нищо не разбирах, но тъй като бях сигурен, че това е сън, не се обезпокоих много. Станах и се отправих към прозореца, на който бях залепил стикери с екшън герои, бързи коли и футболисти. Това си беше моята стая с прозореца, който понякога ползвах за врата (и сега намеренията ми бяха такива). Никой не ми обърна внимание, дори не ме погледнаха.

Приближих се до прозореца с готов план за действие. Когато погледнах навън, се ужасих. Пред мене не се виждаше старата круша, която растеше толкова близо до прозореца ми, че понякога слизах по клоните и на двора. Разтърках очите си с длани, отворих ги още по-широко: в далечината се виждаше Земята. Аз се отдалечавах все повече. Стана ми ясно, че извънземните наистина съществуват, но не разбирах защо точно мене са взели – щях да пропусна решаващия футболен мач заради тях.

Започнах да се разхождам по коридорите, без това нямах какво да правя, не можех и да избягам. Една врата в дъното на коридора се отвори пред мене и нещо ме дръпна в залата. Три същества ме хванаха и ме сложиха да седна на някакво кресло, пред което имаше огромен монитор. Поставиха по цялото ми тяло разни проводници. Мислех, че това е електрически стол и след малко ще ме убият. Такива бях виждал по филмите. Опитах се да обясня на странните същества, че нищо не съм направил, но те изобщо не ме слушаха. Продължаваха да ме превръщат в част от електрическа инсталация. Мислено се сбогувах с близките си, защото явно повече нямаше да ги видя. Отпуснах се в креслото и зачаках съдбата си, като едва се сдържах да не покажа ужаса си.

Залата стана тъмна. Светеше само мониторът. Нещо започна да свисти, да щрака и вие като сирена. Това беше краят ми. Екранът посиня и на него се появи едно същество, което бързо се преобрази и прие човешки вид. Опита се да ми се усмихне и да ме успокои. То дори говореше български език, което не ме изненада. Каза ми, че искат да получат информация за Земята. Отговорих му, че аз не съм земният жител, който знае всичко, и едва ли ще бъда много полезен. Нямаше смисъл. След три секунди "човекът" започна да дава команди и на монитора се появи цялата информация, която аз знаех, подредена във файлове: "Азбука", "Таблица за умножение", "Химия", "Физика", "Земя", "Биология" и т. н. Доста се изненадах, защото не предполагах, че знанията ми могат да са чак толкова много. Започна прехвърлянето на данните ми, като всичко се сверяваше в момента. Неточностите бяха маркирани и коригирани не само в техния компютър, но и в главата ми. Това продължи четири дни според моята представа за време. Не можех да повярвам! Щях да шашна приятелите си с този разказ.

Когато всичко приключи, извънземните ме върнаха отново в стаята, която приличаше на моята. Накараха ме да легна на леглото и натиснаха някакъв бутон. Всичко се завъртя и се разкриви. Отново се изплаших, но този път напразно. След миг се оказах на същата малка уличка, където бях срещнал двамата мъже с лачените обувки. Затичах към дома, нямах търпение да видя близките си и приятелите си. Исках да им разкажа какво ми се случи. До днес не съм го направил, защото едва ли някой ще ми повярва.

ИЗКУСТВО ЛИ Е ДА БЪДЕШ ДОБЪР?

(Съчинение)

Да бъдеш добър е най-ценното изкуство в света. Стореното добро е като най-красивата картина, най-прекрасната музика, най-увлекателната книга. Тях можем да ги купим с пари и да ги занесем вкъщи. Него не можем да го купим. Не можем да го вземем, ако някой не ни го дари. Какво ни струва да направим такъв дар?

Във всяко човешко сърце има добро. Трябва само да се вслушаме в неговия глас. Да потиснем в нас егоизма, користта, злобата, завистта.

Човекът, който прави добро, е истински творец. Той създава щастие в нечии очи.

ОБРАЗЪТ НА СЕРАФИМ

(Съчинение разсъждение)

У Серафим има нещо изключително и много различно, което не е само във външния му вид. Неговата постъпка – да даде на бедната селянка последните си пари, събирани за ново палто, е много благородна и вълнува силно.

Усмивката на Йовковия герой е открита и искрена. Такава усмивка имат само хората, които са със състрадателни сърца, готови да помогнат на всеки изпаднал в беда. Тяхната мисия е да внесат поне малко утеха и радост в нечий човешки живот.

Серафим е изключително кротък. Той е свикнал да бъде незабележим. Храни се само с хляб, носи окъсани дрехи.

Героят е чистосърдечен.В неговите постъпки няма корист. Той не за първи път помага. Никой не разбира как намира непознатата за него жена, как й дава парите. Той не очаква да ги получи обратно. За него е важно, че е направил добро. Това го кара да се чувства истински жив.

Людмил Вихъров Абас

ИЗКУСТВО ЛИ Е ДА БЪДЕШ ДОБЪР?
(Съчинение разсъждение)

Според мен е изкуство да бъдеш добър. Като художника от едноименното стихотворение на Веселин Ханчев – да твориш с добротата си, която е събрана в сърцето ти, да изразяваш с картини и багри своите мисли и чувства. Добротата е изкуство и чрез него ти печелиш сърцата и душите на хората. И така оставяш следи в съзнанието им. .Чрез изкуството на багрите ти изразяваш себе си и своята доброта.

Мелихан Валентинова Вълчева

НАУКАТА ИЛИ ИЗКУСТВОТО Е ПО-ВАЖНО ЗА ХОРАТА
(Съчинение разсъждение)

Това е един много уместен въпрос. Ако се замислим сериозно, ще заключим, че без едното не може да се развива и другото.

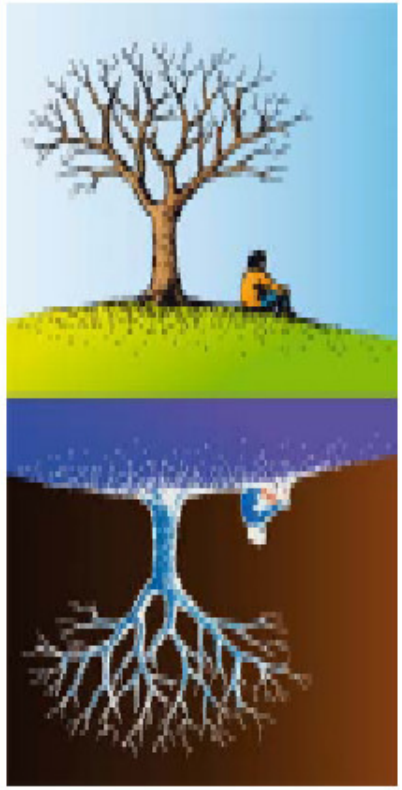
Да вземем за пример изобретяването на едно техническо приспособление. Първата крачка е да го нарисуваш, но това се прави с бои и четка. А боята и четката са открити от науката.

От друга страна, ако искаш да превърнеш нарисуваното в реалност, ти трябва да имаш познания по различните науки. Следователно ако няма изкуство, няма да има въображение, което да гледа напред, а ако няма развита наука, няма как да се развива изкуството.

Макар привидно между изкуството и науката да няма много допирни точки, всъщност те са двете страни на едно цяло.

Иван Пенчев Петков

НАУКАТА ИЛИ ИЗКУСТВОТО Е ПО-ВАЖНО ЗА ХОРАТА
(Съчинение разсъждение)

Науката или изкуството?! Всъщност това е въпрос, който няма напълно задоволителен отговор.

Без наука светът няма да се развива. Няма да имаме знанията, които са ни нужни. Животът ни ще бъде много труден. Няма да можем да се лекуваме, когато се разболеем. Ще ни бъде много трудно да си набавяме храна и много други неща за нашето преживяване.

Някои хора смятат,че изкуството е наука. Е, аз бих казал на тези хора,че не са прави. В науката има много правила, които те придържат към нещо. Понякога може да бъде и много скучна. А изкуството, изкуството е красотата, свободата и разнообразието. Свободен си да избираш своята представа за красота, да имаш собствено мнение, а не да слушаш за термините на Питагор или някакъв друг учен. Изкуството може да те развесели или разведри. Но ако прекаляваме с него, също можем да се отегчим.

На този въпрос няма точен отговор. Не трябва да живеем еднообразно. Трябва да търсим разнообразието. Не бива да прекаляваме с едното и с другото, а да ги комбинираме, така както е най- полезно за нас.

Мартин Руменов Бояджиев

ЗАЩО СТИХОТВОРЕНИЕТО НА ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ Е ОЗАГЛАВЕНО „ХУДОЖНИК”?

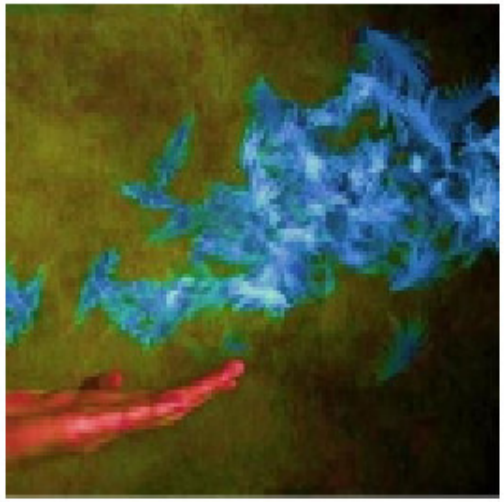
(Съчинение разсъждение)

В стихотворението „Художник” поетът философ Веселин Ханчев развива идеята за ролята на изкуството в живота на човека. Творецът насочва вниманието си към ролята на творческата личност – художника, към това как той чрез творбите си променя света.

След като художникът прекрачва прага на „стаята с мъртвешките очи”, той попада в едно ново пространство, очакващо вещата му ръка да го оживи. И той като Бог започва да твори. Закача по стените своите единствени неща. Художникът се опитва да пренесе живота в иначе мрачната стая и да я превърне в малък оазис, в нещо обичано и познато. Той „помага” на стаята да преживее своята метаморфоза, превръща я от гъсеница – грозна и пълзяща- в едно красиво, устремено към небето съвършенство – пеперудата.

Творбата на Ханчев е един повод да се замислим върху вечните проблеми за смисъла на живота и за смисъла на изкуството, за неговата облагородяваща роля. Само сътвореното с любов може да надмогне

Калояна Калоянова Косева

Даниела Петрова Табакова,
родена на 16.11.1997г. в гр. Сливен.
Ученичка в IX клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

СТРЕМЕЖЪТ КЪМ ДУХОВНО УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ

(Есе)

Много харесвам една мъдрост на Сократ: "Ние не живеем, за да ядем, а ядем, за да живеем".

Да, ние сме живи същества и сме разумни: мислим, говорим.

В днешно време обаче мислим повече за материалното, за храната си, отколкото за духовното си израстване.

Много е удобно времето, в което живеем. Имаме си всичко. Натискаме копчето и перем, четем, гледаме телевизия. Но мисля, че духовно сме изостанали много. Нямаме духовен стремеж към знание. Къщите ни са пълни с техника, а душите ни са празни. Малко са вече хората, които се стремят към духовно усъвършенстване. На изчезване са и тези, за които думите чест, достойнство, приятелство означават много.

Днес човекът гледа материално да е добре, да е нахранено тялото, а не си дава сметка, че всъщност нахранената душа го крепи.

Хората трябва да се стремят към духовно извисяване, към намиране на ценностите, защото материалните богатства могат да бъдат откраднати от крадци, а духовното богатство може да е вечно, никой не може да го открадне.

Хората, които са бедни духом, са за съжаление. Днес нямаме навика да четем книги, а това означава, че ние духовно изоставаме.

А какво да кажем за добродетелите, които трябва да съпътстват живота ни?

Надявам се постепенно да разберем, че наред с технологиите и материалното забогатяване, е важно да бъдем духовно извисени .

Радосвета Иванова Георгиева,
родена на 27.04.1997г. в гр. Сливен.
Ученичка в IX клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за шести път.

ЖИВОТЪТ – СРЕЩА МЕЖДУ СЪДБА И ВОЛЯ
(Есе)

Животът за нас, човеците, е книга с дебели корици. С всяко прелистване на страниците на тази книга научаваме как да живеем, как да почитаме близките си, как да правим добро, как да вярваме, как да се борим.

Често се питаме дали сме доволни от живота си, дали не е добре да си поставяме по- високи цели, дали можем да променим предначертаното, наречено съдба. Убедена съм, че всеки има нещо предначертано, което го води към добро или зло. Каквото и да правим, дори и да бягаме от съдбата си, ще се сблъскаме с изпитанията и радостите, които ни очакват.

През живота си всеки човек получава това, което иска. За някои са отредени повече страдания, а други получават повече подаръци от живота. Но в крайна сметка всеки получава това, което е заслужил…или така ми се иска да бъде. В едно съм сигурна - ако страдаме, ако сме наранявани, не трябва да се плашим, да се огъваме. Трябва да посрещаме изпитанията и да вярваме, че всичко е преодолимо, че за всяка болка ще намерим утеха и разбиране.

Убедена съм, че има тясна връзка между волята и съдбата, защото само човек с воля и характер може да се противопостави на изпитанията и да ги победи. Слабохарактерният човек не е любимец на съдбата, защото за всичко , което има смисъл и цена, трябва да се воюва. За да имаш добра съдба, трябва да имаш силна воля и упоритост. Волята е силата, която може да преобърне съдбата и да я промени.

Доника Жекова Желкова,
родена на 77.06.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIa клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

Споделени рими

Всеки стих за мен е спомен.
Всеки стих е част от мен.
Споделен с приятели макар и скромен,
прави щастлив всеки мой ден.

Не съм родена аз поет,
но чувствата във мен крещят.
Грижливо изписвам ред след ред,
а думите самички се редят.

Красиво е да пиша в рими,
за хората, доброто, любовта,
за спомени незабравими.
Така споделям част от радостта.

3 МАРТ

Аз съм потомка на една малка, но горда страна. Много пъти тя е била поставяна на колене, но винаги е намирала сили да се изправи от пепелта и да се възроди.

Моята родина има дълга и нелека история. Труден е бил пътят на Аспаруховите конници. Буен вятър е брулил лицата им, докато намерят подходящо място за създаване на държава.

Мнозина са се опитвали да ни я отнемат. Но нашите горди предци са я бранили и отстоявали.

Но идва време на тъмна болка и тежки рани, на дълбок плач и безкрайни страдания. Идват години на много смърт. Идват години на

поголовно изтребление, на нечовешка гавра и потъпкване на всички човешки права.

Една вековна държава е подложена на безкрайни мъки. 500 години селата са пусти, градовете - опустошени, навсякъде развалини се виждат,а църквите – напълно разрушени. Момци увисват на бесилото, девойките са прелъстени или в харем, навсякъде мъка, плач, ужас... Жените ронят вдовишки сълзи, тежки железни окови дрънчат.

България има своите герои, трудно се понася робския живот.

Още помни Балкана руските войници, славните генерали и смелите опълченци. Това е най-славната картина в нашата история. Битките при Плевен, Ловеч и София, на Орлово гнездо, при Шейново. Една нескончаема редица от безпримерен героизъм и народна саможертва. Руските, финландските и румънските войници, заедно с българските опълченци, донесоха на рамене свободата на моя народ. След 500 години оскверне Българ ия е свободна - без турско робство, без вдигнат над главите турски ятаган.

135 години Свобода! Поклон пред тебе, народе мой! Поклон пред цялата оная фаланга от знайни и незнайни герои, които извоюваха за нас свободата. Днес крачим по стръмните пътеки, за да се поклоним пред нашите деди. Българи и руснаци спят в общи могили като братя.

Златина Маркова Генчева,
родена на 08.09.2002 г. в гр. Сливен.
Ученичка е в IVа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Моята родина

Как мога аз да не обичам
земята дето се родих,
където като малко птиче
разтворих първи път очи.

Издигаше се сред нивята
зелено кичесто дърво,
там люлката ми весел вятър
люлееше като гнездо.

А чучулиги сладкогласни
разказваха ми: „Твоя рай е
с нивя и плодове прекрасни,
с Балкан ухаен и прохладен.

Над него се издига Кутра,
над нея вее се байрак,
това за всички край е роден,
това е твоят роден град!"

Стилиян Неделчев Крумов,
Роден на 26.09.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от VIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

АКО БЯХ КМЕТ НА ОБЩИНА ТВЪРДИЦА

Нашият град Твърдица се намира в Централна България. Това е красив край на България, разположен в подножието на Стара планина и Средна гора.

Сега бъдещето на община Твърдица е свързано с развитието на туризма и селското стопанство. В последните години липсват работни места. Ако бях кмет, щях да помагам на всеки отделен човек за решаването на неговите лични и социални проблеми. Голямо внимание ще отделя за създаването на работни места, за да се върнат младите хора тук и да се възстановят индустриалните дейности в града ни. Ще положа много усилия за младите хора. Те са бъдещето на България.

На следващо място бих искал да се благоустроят и да се асфалтират улиците, да имаме цветни алеи, за да стане по-красиво и да бъде в съответствие с прекрасната природа, с която сме дарени.

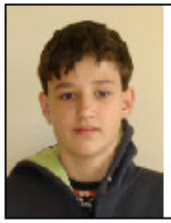
Необходимо е да се възродят традициите в образованието, както и да се подобри материалната му база.

Да се полагат повече грижи за здравето на хората, като се привличат по-добри лекари и се подобри материалната база на болницата, която не е в добро състояние.

Искам да направя къщи за гости, за да се развие туризмът в нашата община. Лично аз бих положил много специални грижи и усилия за развитие на горското стопанство, тъй като в последните години по-малко се залесява, а повече се сече и се изнася, както от боровата, така и от дъбовата гора. Необходимо е да се опазва гората и горският дивеч.

Ще направя необходимото за обработваемата селскостопанската земя, като възродя кооперациите, и съдействам за закупуването на селскостопанска техника. Особено внимание ще обърна на българското производство и на производството на български селскостопански продукти.

Моят девиз в работата ще бъде: "Да възродим българското!"

Константин Светланов Мафинов,
Роден на 09.06.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от VIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

АКО БЯХ ДИРЕКТОР НА УЧИЛИЩЕТО
(Съчинение)

Ако бях директор на училището, щях да направя всички стаи много красиви и модерни. Щях да закача красиви цветя навсякъде, червени рози щяха да украсяват градината, издълбани дървета във формата на кошнички ще украсяват коридорите, а в тях ще има от красиви по-красиви цветя. Щях да направя всяка дъска да е със сензорен екран, за да е по-лесно на учителите и учениците. За да е забавно, щях да окача всички ученически рисунки, нарисувани с много желание, по коридорите. Щях да пребоядисам и училището в най-ярките цветове (червени врати, жълти прозорци и светлосиньо за външен цвят), за да е абстрактно. Добре ще е и да засиля изучаването на чужди езици. Щях да направя така, че да се учи повече и да е забавно, докато учим. Щях да се погрижа и за безопасността на учениците, като направя пешеходни пътеки пред училището и знаци, които да предупреждават, че има училище наблизо.

Деникиф Минчев Минчев,
Роден на 27.07.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

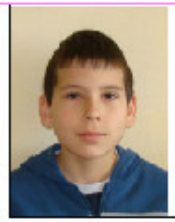
ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА РАЗКАЗА "КОСАЧИ "

Лазо не успя да издържи на всички намеци. Безкрайно много обичаше Пенка. Искаше час по-скоро да се върне при нея и да се увери, че тя му е вярна. Всичко, което му наговориха другите косачи, измъчваше душата му. Те всяха много съмнения в младата му главица .

Объркан и много притеснен, той бързаше към вкъщи. Пътува дълго и мъчително. Самотен и гладен той успя да стигне до своето село на зазоряване. Беше пътувал близо седмица. Изморен и изтощен, мина покрай кладенчето, поседна отстрани и зачака своята Пенка.

И ето, не мина дори час, и тя се зададе по пътеката. Носеше своите бели менци на рамо. Крачеше бързо. Щом приближи до кладенчето, Лазо притаи дъх и зачака да види дали тя ще се огледа. Пенка, без да се озърта, напълни вода и пое веднага към къщи. Голям товар му падна от плещите. Неговата Пенка си беше същата. Лазо забърза след нея, повика я по име, но тя не се обърна веднага. Не можеше да повярва,че това е неговият глас. Лазо извика още веднъж. Пенка се обърна, захвърли менците, прегърна Лазо и двамата заедно се прибраха у дома.

Георги Любомиров Георгиев
Роден на 12.03.2003г. в гр. Стара Загора.
Ученик от IIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

НА ЯЗОВИРА
(Съчинение по преживяване)

Един ден нашето семейство се подготви за пътуване. Баща ми и аз поставихме въдиците и надуваемите лодки в колата, а мама и сестричката ми Дея приготвиха раниците.

По пътя се наслаждавахме на красивата природа. Времето беше топло и приятно, слънцето ни се усмихваше.

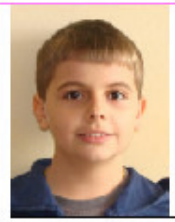
Когато пристигнахме се настанихме близо до брега на язовира. Татко и аз бързо разопаковахме багажа и започнахме да ловим риба. Мама реши да поплува във водата, а Дея се препичаше на жаркото слънце.

Изведнъж нещо се закачи на моята въдица. Татко бързо ми помогна да го извадим. Това беше първият ми улов – голям охранен шаран.

Всички много се зарадвахме, защото мама обеща да ни приготви вкусна вечеря.

Прекарахме един незабравим ден сред природата.

Недялко Иванов Стоянов
Роден на 15.08.2002г. в гр. Стара Загора.
Ученик от IVа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ПЕЕЩАТА ПРИНЦЕСА
(Приказка)

В далечна страна и в далечни времена живеела чудна принцеса. Щом запеела, слънцето изгрявало и всичко наоколо зеленеело. Но принцесата била затворена в огнен замък от огнен дракон. Той я пленил, защото бил сърдит на баща й. Царят прогонил змея заради пакостите, които нанесъл на царството.

Принцесата престанала да пее и над царството се спуснали мрак и тъга. Царят обявил, че ще даде половината царство на този, който я освободи. Много младежи си пробвали късмета, но били безсилни пред огнедишащия дракон.

Един момък чул за принцесата, стегнал торбичката си и тръгнал на път. По пътя видял какво ли не, но най- страшна била една дупка, от която излизал дим. Когато надникнал вътре, видял джудже, което се греело на вълшебен огън. Джуджето му казало:

– Юначе, помогни ми да изляза от тази дупка и аз ще те възнаградя!

Речено, сторено. Момъкът помогнал на джуджето, а за благодарност то му дало от вълшебния огън.

– Този огън потушава огън – рекло то.

Момчето взело огъня и тръгнало по пътя си. Вървяло дълго, но стигнало до огнения замък. Чуло как принцесата тихо плаче и се влюбило в нея.

Наблизо имало течащо поточе. Момъкът събул ботушите си и ги напълнил с вода. Откъдето минавал сипвал по малко водица и така стигнал до принцесата. Щом красавицата го видяла, веднага се влюбила в него. Двамата тръгнали един към друг, но ненадейно отнякъде се появил огненият дракон. Юнакът се борил дълго и упорито, но сякаш звярът ставал все по- силен. Внезапно сред пламъците се появило джуджето и извикало:

– Извади огънчето, извади огънчето!

Момъкът бързо извадил огъня и го запратил към дракона, който в миг се изпепелил, а огненото царство изчезнало.

Така двамата с принцесата се спасили и отишли при нейния баща. Ах, колко голяма била радостта в бащиното царство!

Принцесата запяла и всичко се събудило за живот. Царят дал обещаната половина от царството, но и още нещо – ръката на дъщеря си. Младите се оженили и заживели дълго и щастливо с бащината благословия.

Никол Христова Иванова,
Родена на 08.06.2001г. в гр. Сливен.
Ученичка в Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ВЪЛШЕБНИЯТ ЗАМЪК

Вълшебният замък бил много далеч от града, в който живеела една прелестна мома. Тя била красива, но лоша. Към нея всички се обръщали с неуважение и родителите й започнали да се тревожат. Дъщеря им не трябвало да бъде толкова лоша към приятелите и близките си.

В един топъл ден тя отишла при родителите си и им казала:

– Мамо, тате,аз съм решила да потърся вълшебния замък, но понеже ще ми е трудно да го направя, изпращам вас!

Родителите й я обичали много и затова тръгнали да потърсят замъка. Вървели, вървели хората дълго, но от замъка нямало и следа. Търсенето на замъка продължило няколко месеца, но родителите не искали да продължат, защото през цялото време не били нито яли, нито пили нещо. За сън не можели и да си помислят. Дъщерята не предполагала за страданията на родителите си, защото тя не знаела колко далече е замъкът.

Един ден бащата казал на жена си:

–Жено, нека да пратим нашето момиче само да търси този странен замък!

– Добре, съпруже. – отговорила жената.

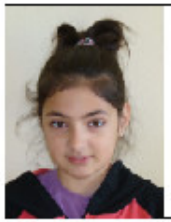
Двамата родители намерили дъщеря си и й казали какво са решили. Но тя не била свикнала да изпълнява толкова сложни задачи. Имала си за всяко нещо прислужници. Една се грижела за косата й, друга – за дрехите й, трета подреждала стаята й, четвърта приготвяла храната й.

– Ако толкова много искаш да намериш този замък, отиди и го намери сама, защото ние с майка ти се грижихме за теб до сега, а сега е време ти да направиш нещо за себе си! – казал бащата.

Момичето тръгнало само да търси замъка, защото той бил важен за нея. Поела по дългия път, но на всяка десета минута спирала да си почине. Когото срещнела по пътя, питала за замъка, но хората не били виждали и не били чували за него. Момичето се отчаяло. Помислило си:"Смях се на родителите си, че един замък не успяха да открият, а сега аз вече месец се лутам и не мога да го открия!"

Докато вървяло по прашния път, момичето открило вълшебна пръчка. Взело я и размахвайки я отново споменало за замъка. В миг се озовало във вълшебния замък. Ахнало момичето. Замъкът бил голям и красив палат, в който живеел чуден момък. Когато момичето зърнало момъка, пожелало да се омъжи за него и вълшебната пръчица изпълнила и това нейно желание.

Оженили се двамата влюбени и заживели заедно в замъка, който момичето искало само да види.

Силвана Станимирова Кунева,
родена на 14.04.2001г. в гр. Сливен.
Ученичка в Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

МАЛКАТА ФЕЯ
(Приказка)

Имало едно време малко селце, едно бедно дете на име Томи. То било сираче, но живеело при леля си Маргарет. Тя се мъчела да му осигури повече дрехи и храна, макар че нямали пари. Томи ходел на училище, но всички деца му се подигравали, защото бил облечен със скъсани дрехи и обувки.

Най-много му се смеел съученикът му Били. Той винаги обвинявал Томи, че е счупил нещо, а всъщност Били бил голям пакостник.

Една вечер Томи си пожелал никога вече децата да не му се подиграват и да стане приятел с Били. Късно през нощта се чуло тъничко гласче. Томи се събудил и в мрачината съзрял малко красиво летящо човече. Това била вълшебната фея. Не можел да повярва на очите си. Помислил си, че сънува и се пощипал по бузите, за да се увери, че не сънува. Томи попитал феята как се казва и защо е тук, а тя му отговорила:

– Казвам се Лили и съм тук, за да изпълня желанието ти.

Том благодарил от сърце.

На другия ден всички деца искали да играят с него, а Били отишъл и му се извинил.

– Никога няма да те обиждам повече и ще бъда най-верният ти приятел – казало виновно момчето и двамата стиснали ръцете си.

В този ден Том бил най-щастливото дете и повярвал, че в живота стават чудеса.

ВЪЛШЕБНАТА ПРЪЧКА
(Приказка)

Някога, преди много години, в едно царство живял беден дървар. Живеел бедно, но работел много и с жена си успели да отгледат двете си деца. Като пораснали, децата тръгнали по света, а старците заживели сами. Годините минавали, дърварят остарявал и му ставало все по-трудно да се справя с работата си.

Един ден, докато бил в гората, седнал на един пън и започнал да оплаква съдбата си. В този миг до него се появила една фея.

- Не тъжи! – казала феята. – Аз съм твоята фея и съм дошла да ти помогна.

- Късно си се сетила, но пък като си дошла, кажи с какво можеш да ми помогнеш.

- Ще изпълня всяко твое желание. – отговорила феята. – Само поискай нещо!

Зачудил се старецът какво да поиска. Никой до този момент не го бил питал какво иска.

- Ами… искам тази купчина дърва да се насече и да се пренесе вкъщи!

Махнала феята с вълшебната си пръчка и дървата изчезнали. Когато старецът се прибрал вкъщи, намерил дървата под навеса – нацепени и наредени.

На следващия ден дърварят отново отишъл в гората, но вместо да сече дърва, седнал на пъна и започнал да вика феята. Тя се появила веднага и го попитала какво иска.

- Вчера не се сетих, но днес зная какво искам. – смутено започнал старецът. – Само да те попитам, наистина ли ще изпълниш всяко мое желание?

- Разбира се! – отговорила феята.

- Тогава искам вълшебната ти пръчка! – казал старецът.

- Ще ти я дам. – засмяла се феята. – Само помни, че силата й не е вечна и трябва да я използваш за важни неща!

Старецът взел вълшебната пръчка е се сбогувал с феята. После махнал с пръчката и насякъл дърва за цял месец. Махнал втори път и пренесъл дървата вкъщи. Махнал трети път и сам се озовал в дома си. Прибрал се рано вкъщи, а жена му се зарадвала:

- Тъкмо ми трябваше! – казала тя. – Я иди на мелницата, че брашното свърши! А после ще ми помогнеш да подредим мазето, че се е превърнало в развъдник на мишки!

Старецът се усмихнал, махнал с пръчката и пред бабата се появил цял чувал с брашно. Усмихнал се пак, пак махнал с пръчката и мазето било подредено.

От този ден нататък животът на старците се променил. По цял ден мързелували с бабата, а пръчката вършела цялата работа. Минал месец, но един ден вълшебната пръчка отказала да направи каквото и да било. Ядосал се старецът, отишъл в гората и намерил феята.

- Твоята вълшебна пръчка се развали! Искам нова!

- Аз ти казах, че вълшебната пръчка няма да изпълнява желанията ти до безкрайност! – отговорила феята. – Все пак ще ти дам още един шанс. Ще ти дам друга вълшебна пръчка, но този път я използвай наистина за важни неща!

Старецът протегнал радостно ръце, но след това се спрял. После тихо казал:

- Та важните неща в моя живот аз ги направих и без вълшебна пръчка. Така съм свикнал да работя, че наистина не ми трябва вълшебна пръчка. Не ми трябва магия!

После старецът се обърнал и си тръгнал. Живял още дълги години, но винаги сам вършел своята работа.

Златина Маркова Генчева

Даниела Борева Делова,
Родена на 28.04.2001г. в гр. Сливен.
Ученичка от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ВЪЛШЕБНИЯТ ХИМИКАЛ
(Приказка)

Имало едно време в едно малко английско селце момиченце на има Ани. Тя била на шест годинки, но доста умна за възрастта си. Имала майка на име Шарлот, а баща нямала.

Живеели с майка си и някакъв непознат мъж, който се считал за неин баща. Всъщност той не й е бил истински баща и затова тя не го наричала татко, а просто господин Джейк.

Ани имала единствен спомен от баща си – един пищно украсен химикал, но не какъв да е, а вълшебен. Каквото и да напишеш с този химикал се сбъдва, но имало едно правило, което малката Ани не знаела за химикала – не може да си пожелаваш да съживиш мъртъв човек. Ако не изпълниш тази забрана, ще бъдеш много лошо наказан. Ани точно тази забрана написала на един бял лист. Тогава един образ се появил, и й казал:

– Момиче, ти сега наруши единствената забрана на химикала и затова ще бъдеш наказана .

Ани отвърнала:

– Съжалявам, странико, не знаех, че не можеш да си пожелаваш да поживееш малко с баща си.

Странникът отвърнал:

– Аз не съм казал нищо подобно.

– Тогава, ако може, моля те, върни баща ми поне за малко. Много ми е мъчно за него. – казало натъженото дете.

– Ще направя за теб изключение и няма да те накажа. Всъщност баща ти не е мъртъв, а жив. – казал странникът.

Момичето било с гръб, обърнало се, а зад него нямало никого.

Отишло при майка си и я попитало дали това, което казва непознатият мъж, е вярно. Жената се натъжила и й разказала цялата семейна история от началото до края. Уверила Ани, че баща й е жив, но живее някъде далеч от селото. Тогава Ани казала на майка си, че иска да отиде и да

намерят баща й. Майката не се двоумила, приготвила багажа, взела Ани и заминала към Лондон, където бил баща й.

Те го намерили там и заживели щастливо, а господин Джейк отпътувал с голям кораб надалече в големия океан .

ДВОРЕЦЪТ НА ЩАСТИЕТО

Според мен дворецът на щастието отвън прелива с цветовете на дъгата. Градината е пълна с цветя, носещи през цялата година аромата на благоуханна пролет. В градината има и много животни. Чува се чукането на кълвача и писукането на синигерчетата, ходещи като свита след него. Славейчетата там не спират да пеят, а лястовичките, свили гнездата под стряхата и прозорците на двореца, чирикат и хващат бръмбарчета и летящи мухи.

До градинката има и гора. В нея живеят сърни и благородни елени, пауни, перчещи се на усмихнатото слънце, фазани, лениво лежащи в пръстта, подръпващи от време на време червейчета.

Отвътре дворецът е с хиляди стаи, а балната зала е най-голяма. Украсена е с много пердета по прозорците - със злато, сребро и мед, вшити в тях, а килимите са от коприна. Всяка вечер залата се пълни със знатни дами с много пищно украсени рокли и мъже с хубави костюми.

Дворецът е красив - и отвътре, и отвън. Градината и гората му - също, но за да си истински щастлив, ти трябва само едно - приятели!

Калояна Калоянова Косева

МОЯТА ФАНТАЗИЯ

Хората с фантазия могат да станат и писатели, и изобретатели. Както се сещаме, хората с фантазия могат да бъдат писатели, защото докато се пише едно произведение, тази фантазия е неизменен компонент за създаването му. Могат да бъдат и изобретатели. Чрез фантазията те създават своите прототипи, а после идва и другата част. Хората с фантазия могат да постигнат много, стига да знаят как да я използват.

Фантазията е неизменна част от живота на обикновения човек. Просто при някои хора се проявява по-слабо, а при други по-силно. Няма човек без фантазия.

Моята най-странна фантазия бе когато бях малък. След като гледах филма „Спайдърмен", си фантазирах, че ме ухапва паяк и аз ставам супергерой, който се разхожда из града скачайки и прехвърляйки се с паяжина от лампа на лампа, за да спасява невинни жертви на несправедливостта.

Мартин Руменов Бояджиев

ДУХЧЕТО КАСПЪР

(Приказка)

Щом стане дванадесет нула-нула духовете отиват на училище. Имаше едно духче, което се казваше Каспър и много приличаше на едно от децата в реалния живот. Момчето се казваше Кристиян. Духчетата вършеха всичко, което правеха и децата през деня – учеха в класни стаи, играеха във физкултурни салони и изучаваха същите предмети.

Една вечер Кристиян остана да играе до по-късно със своите приятели. По едно време се появиха побойниците на училището и казаха:

- Махайте се веднага!

Кристиян им отвърна:

– Няма! Мястото е за всички! – Ако не се махнете до пет минути, ще ви набием – изкрещяха побойниците.

Кристиян и неговите приятели хукнаха да бягат. Бягаха, докато не видяха вратите на училището, и веднага се скриха вътре, а побойниците ги последваха. Щом влезоха в училището, видяха всички духчета и се стреснаха много.

- А-а-а-а…! – изкрещяха всички.

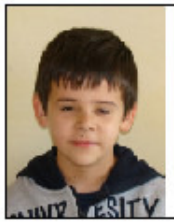
Страх скова лицата на побойниците и те замръзнаха на място. Ужасени те избягаха и повече не се върнаха.

Кристиян и приятелите му се запознаха с духчетата и на следващия ден ги представиха на всички хора.

Духовете и хората започнаха да си общуват, да учат и да живеят заедно. Духчетата и децата от училището правеха приятелски срещи по волейбол, футбол, шах и си обменяха информация от учебниците.

А що се отнася до побойниците, те повече не закачиха нито едно дете.

Константин Светланов Маринов

Пламен Стоянов Петков,
Роден на 18.11.2003г. в гр. Сливен.
Ученик от IIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

МЪРЗЕЛИВИТЕ ВНУЦИ
(Приказка)

В едно село живеели дядо и баба. Те си имали двама внуци, които били толкова мързеливи, че нищо не им се работело.

Един ден отишли при баба си и дядо си на гости. Те много им се зарадвали, че им е дошла отмяна. Бързо сложили масата да ги нагостят. След като хапнали, дядото им рекъл:

- Милите ми момчета, добре сте ни дошли, че малко да ни помогнете! Вече с баба ви сме стари и трудно се справяме сами.

Погледали се двете момчета, па рекли:

- А, дядо, сега сме изморени! Нека да си починем малко, пък после ще ви помагаме.

Бабата и дядото се съгласили. Почакали ден, почакали два, но внуците им не се сещали за работа. По цял ден се излежавали, гледали телевизия, играели на компютъра и никаква работа не вършели.

На третия ден дядото и бабата нищо не казали, сами се заловили за работа. Решили, че внуците, като ги видят да работят, сами ще се сетят да им помогнат.

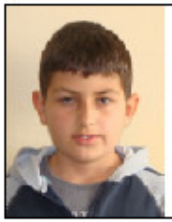
Вечерта бабата не сложила нищо на масата за вечеря. Гладните момчета попитали:

- Бабо, дядо, няма ли да вечеряме? Вече сме много гладни!

Дядото ги погледнал, пък им рекъл:

- Няма, дядовото! Който не работи, не трябва да яде.

На следващия ден, още рано сутринта, внуците на дядото и бабата сами станали и се захванали за работа.

Светозар Стоянов Стефанов
Роден на 12.05.2002г. в гр. Сливен.
Ученик от IVб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЗЛАТНИТЕ РЪЦЕ
(Приказка)

Дядо Иван бил майстор.Хората казвали, че има златни ръце. Строял прекрасни къщи и дувари.

Бай Иван имал двама синове: Петър и Йордан. И двамата били много мързеливи.

Когато бай Иван остарял, пратил синовете си за строеж на една къща.

Те още преди да стигнат, видели едно голямо дърво с дебела сянка. Легнали да си починат под него.

Бай Иван решил да види как се справят синовете му. Ядосал се много като видял, че няма къща, а те спят. Взел едно здраво дърво и добре ги натупал.

Следващия месец ги пратил на нивата. Бащата и този път решил да види как работят.

Щом стигнал, видял, че нивата била изорана. А съседите започнали да ги хвалят, че изорали и техните ниви. От този ден нататък бай Иван вече не се срамувал, защото всички казвали, че синовете му имат златни ръце.

Маргарита Стелянова Светиева,
родена на 03.02.2004г. в гр. Сливен.
Ученичка в IIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ДИНОЗАВЪРСКО ПРИКЛЮЧЕНИЕ
(Съчинение по дадено начало)

На Джоди Болтън й омръзна. Тя имаше коса, с която трудно се оправяше, и един брат, който я дразнеше непрекъснато. Това бяха само две от нейните оплаквания. И точно когато животът й стана толкова неприятен, че повече не можеше да бъде, Джоди се събуди един ден като динозавър. Имаше лилави и зелени петна по цялото тяло и дебели тромави крака.

Бедата започна, когато Джоди отиде на училище. Първото й препятствие беше да влезе през входната врата на сградата. Тя доста трудно се промуши, но все пак влезе в коридора. Там всички деца я гледаха с учудване. Някои започнаха да й се смеят и да я закачат. Други, по- лоши момчета, взеха да я обиждат за това, че не е като останалите деца.

По-изплашените ученици извикаха учителката, за да видят необикновения гост, който е дошъл.Тя от своя страна извика директора, а той телефонира на служителите от зоологическата градина. Те пристигнаха с една голяма кола с решетки и отведоха Джоди Болтън към зоопарка. Аз гледах със съжаление след необикновения динозавър, защото ми беше много симпатичен и си мислех, че можем да станем приятели.

Аз всеки ден посещавах динозаврчето в зоопарка. Джоди беше тъжна и умислена. Служителите разбраха, че Джоди няма да може да издържи дълго време и трябва да отиде на по-добро място. Те я заведоха в джунглата . Там тя си намери много добри приятели динозаврчета. Тя заживя спокойно и щастливо и никой повече не я притесняваше.

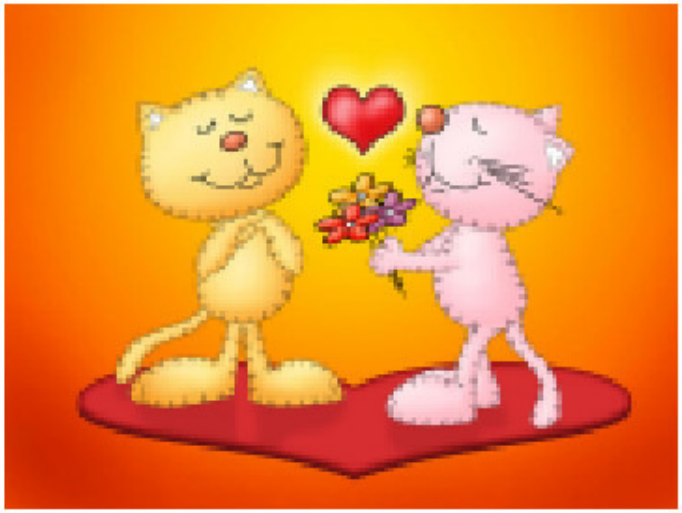
Пламена Ангелова Панайотова,
родена на 20.01.2003г. в гр. Сливен.
Ученичка в IIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ВЛЮБЕНИТЕ КОТКИ
(Съчинение по картини)

Една вечер котаракът Томас решава да направи серенада на своята любима котка Мари. Той взема китарата, качва се на покрива на къщата и засвирва нейната любима песен.

Съседите чуват необичайната песен и китарен звън и започват да хвърлят обувки, чехли, пантофи, за да изгонят неканените котараци.

Томас и Мари събират обувките в един чувал. На следващия ден той решава да отвори сергия. Разпродава обувките, за да купи подарък на своята любима Мари.

Иван Любомиров Леонов,
Роден на 14.02.2001г. в гр. Сливен.
Ученик от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

НЕОЧАКВАН ГОСТ
(Разказ)

Събудих се в един пролетен ден, излязох навън и чух кучешки лай. Едно смутено малко момиченце побягна към гората.

След няколко минути дойде един непознат човек, който търсеше нещо. Отидох при него и го попитах какво търси, а той ми отвърна, че се е загубило неговото дете с кучето си.

Аз го упътих, защото видях накъде е тръгнало момичето и отидох да взема моето куче Боби, за да намерим изгубеното дете.

Тръгнах към планината с бащата на момичето и видяхме няколко кучета да гонят детето, а то викаше за помощ. Като видя това, Боби отиде и започна битка с кучетата, но ги победи много трудно.

След битката Боби имаше кръв по крака, но най-важното е, че успя да спаси момиченцето, което беше едва на седем години.

Бащата на момиченцето беше много щастлив от смелостта на кучето, защото без него детето нямаше да бъде живо. Момичето и баща му останаха на гости у нас за една вечер и се забавлявахме дълго.

Всички бяхме много щастливи!

ВЪЛШЕБНАТА КОЛА
(Вълшебна приказка)

Имало едно време една кола, която можела да говори, да яде и имала много други човешки качества. Всеки ден ходела на сутрешна разходка, но често скучаела.

Един ден срещнала едно момче и то й станало господар. Момчето не знаело, че автомобилът има човешки качества.

След близо две седмици колата казала първата си дума и момчето се уплашило, но само докато не му разказала за всичко, което умее да прави. Тогава то се възхитило.

През един съботен ден колата и момчето решили да отидат на остров, но не знаели как да стигнат.

Изведнъж автомобилът полетял и се приземил на острова. Островът бил на човек, който искал да открадне колата и успял да я отвлече, но тя се осъзнала и избягала.

Двамата напуснали острова и се прибрали щастливи вкъщи.

Камелия Атанасова Костадинова,
Родена на 05.03.2003г. в гр. Сливен.
Ученичка в IIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

СВИРАЧЪТ И АВТОМОБИЛИТЕ
(Съчиняване край на приказка)

В един град нахлули автомобилите. Те били пръснати из целия град.

Хората били много притеснени, че движението е затруднено и се обърнали към кмета, но и той не можел да измисли решение на проблема.

Един ден се появило едно непознато момче, което отишло при кмета. То имало островърха шапка и приличало на гайдарче, но нямало гайда. Предложило на кмета да помогне да отърве града от колите, но при едно условие. Момчето поискало кметът да разреши на децата да играят на площада. Кметът дал дума, че ще ги пусне.

Момчето излязло със свирката си и засвирило. От свирката му полетели ноти, които омагьосали автомобилите. На всяка кола й израснали крила и полетяла във въздуха. Появили се въздушни магистрали, по които спокойно се движели колите, без да притесняват хората. Кметът помогнал да се построят и въздушни паркинги.

Всички деца излезли с родителите си и се движели спокойно по улиците и площадите. Хората били благодарни на необикновения свирач, който помогнал на кмета да разреши проблема, а и облекчил живота на всички граждани.

Пламен Кънчев Недков,
Роден на 25.11.2002г. в гр. Сливен.
Ученик от IVб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЗИМА
(Импресия)

Клоните на дърветата, покривите и улиците побеляха. Снегът вали тихо, тихо. Всичко е бяло, като лист от тетрадка. Леден въздух повява от ясното небе.

Кристална, белоцветна зима.

Дърветата са в бели пухкави дрехи, а Балканът е накривил снежен калпак.

Щастливи деца се пързалят.

Колко много радост носи тази снежна красота!

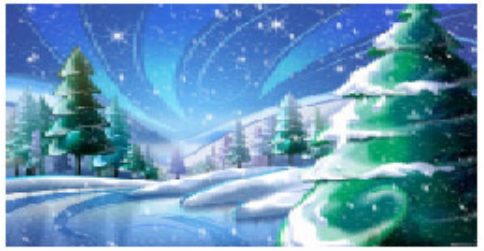

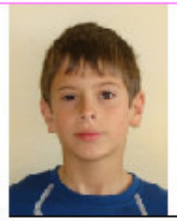
Николай Николаев Митов,
Роден на 06.03.2003г. в гр. София.
Ученик от IIIв клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Зима

Зимата дойде отново,
със снежинки лекокрили.
Те със сняг света покрили.

Плисва радостна вълна ,
литва весела шейна.
Волен смях ехти,
весел звън звъни.

Иван Красимиров Пашов,
Роден на 13.03.2003г. в гр. Сливен.
Ученик от IIв клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Пролет

Вече идва пролетта,
разцъфнала като дъга.
И децата си играят,
по полянките мечтаят.

И дървета и цветя,
чистят въздуха на пролетта.

Красивата пролет

Слънцето се смее нежно,
гали със лъчи земята
и събужда всяко зрънце
и пробужда се гората.

Весело жужат мушици
и събират мед пчелици.
Сладкогласни пойни птици
весело кълват трошици.

Пърхат нежни пеперуди
и усмихват се цветята,
а засмени и послушни
срещат пролетта децата.

Златина Маркова Генчева

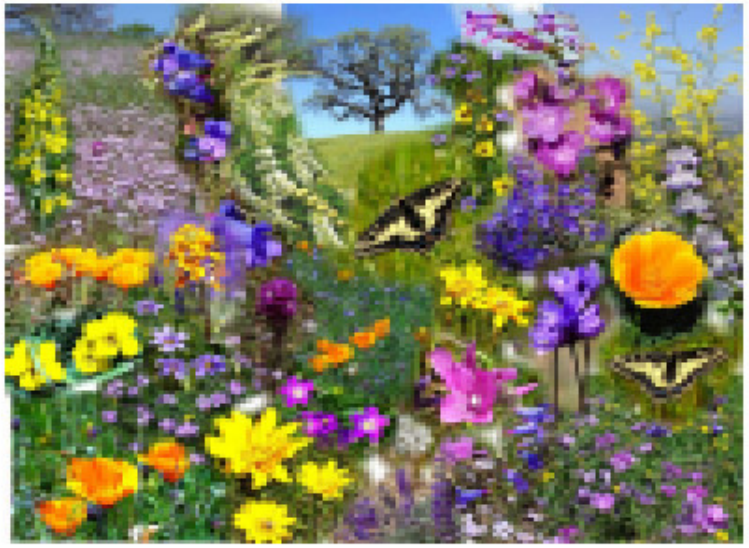
Станиела Стоянова Стоянова,
Родена на 24.02.2003г. в гр. Сливен.
Ученичка от IIв клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

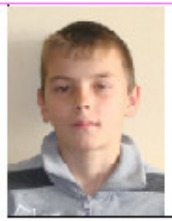
Пролет

Пролетта дойде пак,
но не като сирак;
с цветята песен пяла
и пак е засияла.

Минзухарът своя цвят показа,
но и весела история разказа,
че пролетта дошла е вече
и слънчицето пак напече.

Кокиченцето снежнобяло,
с усмивка пак е засияло,
а минзухарът пожълтял,
пролетно настроение за всеки е създал.

Петьо Иванов Станев,
Роден на 22.09.2001г. в гр. Сливен.
Ученик от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Пролетно вълшебство

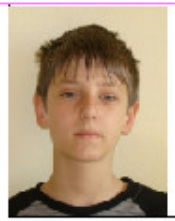
Беше хубав слънчев ден,
за приятелите и за мен.
Планината над града,
ни зовеше за игра.
Тръгнахме нагоре всички,
с госпожата ни добричка.
Там от горските цветя,
сбрахме букет – красота.
Помня дълго този ден,
с птичи песни огласен.
Със другарите игриви,
бяхме в този ден щастливи.
Пролетната красота,
стопли нашите сърца.

Хариклия Димитрова,
родена на 10.01.2003г. в гр. Ираклио, Гърция.
Ученичка в IIIв клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Кокиче

Кокиче малко, бяло
във земята се засяло.
Водичка му не трябва,
а пък мама ми разказва,
че то е най-изящно,
за децата най-прекрасно.
Да, вече знаем всички –
пролетта дошла е с птички.

Димитър Тодоров Трухчев,
Роден на 03.07.2002г. в гр. Сливен.
Ученик от IVб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Есен

Много ли са те,
есенните цветове?
Всички чакаме, нали,
есенен дъждец да завали!

Птиците отлитат пак на юг.
Златна есен иде тук!
Радвайте се, вий деца,
че след нея иде и снега!

Йоана Мирославова Христанова,
родена на 04.03.2004г. в гр. Сливен.
Ученичка в IIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Моето братле

Имам си едно кутре,
малко, палаво дете,
много, много то обича
с мене да играй, да тича.
Щом останем вкъщи двама,
той веднага с мен си ляга.
Приказки му аз редя,
той се радва от душа,
мойто мъничко кутре
всъщност казва се братле.

Мартин Денчев Балкански,
Роден на 08.05.2004г. в гр. Сливен.
Ученик от 1б клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Гатанки

Много грижлива и като
пчелицата работлива.
Що е то? ямбМ

От студ и слънце не се бои
неуморно се труди да набави
храна, дрехи и обувки здрави.
Що е то? ожтвТ

Зелени патрончета,
на дъбови клончета.
Що е то? NдьпьЖ

На слънцето прилича
и слънцето обича.
Що е то? дэпlонньпЭ

В гората живее,
срещнат ли я
всички се страхуват.
Що е то? ятвжнэМ

Цветелина Георгиева Кайракова,
Родена на 08.03.2004г. в гр. Стара Загора.
Ученичка в 1а клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЛЮБИМ ГЕРОЙ ОТ ФИЛМ
(Описание)

Любимият ми герой от филм е Сид Ленивеца. Той е смешен и малко глуповат, но е много забавен. Говорът му е фъфлещ. Често изпада в смешни ситуации. Дава глупави идеи, но не е лош. Има голям лилав нос и смешни крака, ръце и тяло.

Гатанка

Знам една възрастна дама,
която ме обича за двама.
Сутрин ме буди с усмивка,
вечер ми дава целувка.
„Моето внуче" – ми казва.
Познай как се казва?
(Баба)

Станислава Колева Зрънкова,
Родена на 11.11.2004г. в гр. Стара Загора.
Ученичка в 1б клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

Гатанки

Сутрин рано става
На работа отива,
с парички се прибира.
Що е то? Татко

Мънички са те,
сладички са те,
палавички са,
с обич ме дарят,
но стаята ми опустошават.
Що е то? Братчета

Слънчева светлина

Слънчо всеки ден изгрява,
и душата ми се сгрява.
Снощи пак усетих топлина
от светулица една.

И на звездната жарава
малко пламъче видях.
И нещо ново аз разбрах –
от целувката на мама
по-горещо нещо няма.

Затова със обич вечна,
мила мамо, аз ще те даря.
Да сме предани другари,
мило ти благодаря!

Николай Митов

Моята пътека

Аз моята пътека я знам
и я следвам като в рая.
Денем играя, а вечер
из облаците витая.

И не се знае –
май утре
с двойка ще се озова,
защото гледах как
В big brother
как гонят Стойка.

И така по моята пътека
май ще ставам футболист
като Дрогба,
за да карам хубава кола
и така – моята пътека
малко като в дискотека.

И отново за накрая –
стига с мойта мисъл,
щото май няма никакъв смисъл.

Ситнежи

Есента замина, но и таз година
зимата не ни подмина.
Застудя се изведнъж,
но на мен ми няма нищо,
щот съм мъж.

Заваля снега,
а подир него
стегна и леда.
Някой хора скочиха на ските,
а подир тях и другите – с шейните.
Батковците карат сноуборди
и са много горди

Нека аз с това
дотук да спра
и нататък с друго
да си продължа.

Това беше от мен,
а на вас – приятен ден.

Илиян Станимиров

